
ALBERTINA (nu TINA)

Ålder: 5 år (2005)
Kön: Tik
Höjd: 37 cm
Längd: 43 cm
Hals: 34 cm
Vikt: 11 kg
Kastrerad: Ja

Bakgrund: [Adoptionsinformation](#)
Bilder: [Från Rumänien](#)
Film: ---

Intresseanmälan: ---
För mer information: ---

Ankom Sverige: 2005-08-07
Bilder ankomst: [Från Arlanda](#)
Bilder: [Från Sverige](#)
Text: [Från Sverige](#)

Facebook: [f Dela på Facebook](#)
Tipsa: ---

Albertina hittades i utkanten av Bukarest. Hon haltade fram och var totalt utmattad. När Sara lyfte upp henne och bar henne till sin bil ropade ungdomar oförskämdheter efter henne.

Albertina som idag är ca 5 år är en ljuvlig liten hund, även om man i hennes ögon kan se att hon lidit mycket. Hon är lugn och tillgiven, vill inget hellre än att sitta i famnen. Albertina haltar tydligt på ett framben och kommer så alltid att göra. Hon behöver därför få leva ett stillsamt liv, med bara korta promenader och tillgång till en varm, trygg famn. Albertina kommer att skämma bort sin nya ägare med kärlek i mängd.

För Albertinas räkning söker vi ett mycket speciellt hem, där denna lilla hund äntligen kan få känna trygghet och tillhörighet. Det bör inte finnas barn i hemmet. En liten, äldre och stillsam hund eller katt kan vara trevligt sällskap.

Då Albertina är en av våra handikappade hundar gäller särskilda villkor för överlåtelsen, [läs mer här](#).

Bilder från Rumänien

Ankomstbilder från Arlanda

Albertina och Francesco

Bilder från Sverige

2006

2007

Text från Sverige

2007: Albertinas nya liv i Sverige började tufft. Under den 70 mil långa bilresan till Lycksele satt hon tätt klistrad intill mig i baksätet allt under det att hon hela tiden skulle se vad som utspelades utanför bilrutan. Huvudet gick som vore hon på en tennismatch. Ro att lägga sig ner fick hon först efter flera timmar.

Hennes tuffa start bestod i att magen kom i olag. Trots dietmat blev hon sämre, verkade också slö och medtagen, så vi tog henne till veterinär. Där fick hon en vitamin- och en antibiotikaspruta, sattes på två dagars svält, antibiotikamedicinering och näringstillskott i 7 dagar samt veterinärt dietfoder. Att behöva svälta henne var inte lätt!

Nu är Albertina i form igen. Hon går lätt i koppel och tycker mycket om att vandra på skogsstigar så vi följs åt i svampskogen. Några längre promenader blir det inte för vi vill inte överanstränga hennes ben. Själv tycks hon ibland glömma allt vad haltande ben heter och skuttar glatt iväg, gärna ner till grannen. Trapporna tar hon utan bekymmer. Likaså hoppar hon upp i sängen utan besvär, nu när hon förstått att det är tillåtet. Huset börjar mer och mer bli hennes, från början var det bara köket som var tryggheten. Särskilt skrämmande tycktes trappan ner till källaren vara.

Albertina ser sig noga omkring när vi är ute och går, hon stannar upp när stigarna delar sig och ser sig omkring, som för att få en minnesbild av var hon varit. Hon är också mycket uppmärksam på trafik, hör hon en bil stannar hon också upp. Hon har inte visat något särskilt intresse för andra hundar. Katter ignoreras. Jaga bollar, pipleksaker o dylikt är inget för en filosofisk Albertina. Nu när hon är återställd från sin magåkomma ska vi till att börja med träna inkallning.

I samband med det friskintyg som vi behövde för att teckna försäkring, lät vi röntga hennes halta ben. Det visade vara en spricka som är läkt med broskpålagringar och inget man gör något åt.

Albertina låter hälsa att näst mat och lätt motion på regelbundna tider, är massage, kamning och borstning något av det bästa som finns!

/Hälsningar från Karin och Kent

2007: Igår i -10 Celsius på hundpromenad stötte vi ihop med Tyson, en odefinierbar blandrasvalp av papillon och förmodligen nån slags terrier. (Han påminde om vår hädangångna welshterriertik Tess). Tina som i vanliga fall undviker sammanstötningar med andra hundar blev plötsligt MYCKET intresserad av den lille krabaten. Så döm om min förvåning när jag ser hur hon bjuder upp till lek och de två tumlar omkring och Tina tar kommandot. Jag har inte tidigare sett henne intresserad av lek, vare sig med hundar eller annat. Överhuvudtaget tar hon för sig mycket mera nu. Katterna som hon tidigare inte visade minsta intresse för gäller inte längre. Lilla Misse på travbanan kunde skatta sig lycklig att vi hade henne kopplad! Det har vi för övrigt alltid. För det mesta vill hon bli inbjuden till närhet och samvaro men kökssoffan den har hon tagit till sig. Även sängen. Nåt som hon absolut inte har förstått vitsen med det är hundbädden, som vi köpte till henne. Vad ska man med en sån till när det finns en stor säng? Hon markerar tydligt när hon vill ut på promenad. När vi kommer hem far hon som en flygande flygande projektil över trapporna in i huset, det går så fort så frambenen nästan inte hinner undan. Och så blir det tvärstopp framför godisburken. Innan kylan kom var det ganska blött och geggigt men Tina är en tålmodig liten hund som finner sig i det mesta, även att tvätta tassarna rena, bara det inte tar för lång tid. Kloklippning går också bra.

Tinas tillit måste vinnas steg för steg, dag för dag. I hennes ögon finns något både sorgset och milt. Hon är inte hunden som hoppar upp i knät och delar ut blöta pussar, men ibland händer det att hon lägger tasserna på armen, underförstått nu vill jag ha kramar och kel. Och det får hon, hur mycket som helst, vi är bara glada att få ge.

/Tinas husse och matte, Karin och Kent

© Hundhjälpen